

entrevista

“La ficció pròpia dóna prestigi a Canal 9”

Pau Martínez, director

Per Rubén García

AAPV: Explica'ns els teus inicis professionals.

Pau Martínez: Jo sabia que volia dedicar-me a aquest feina des de xicotet, sempre ho he tingut molt clar, fins i tot vaig intentar entrar en Comunicació Audiovisual quan vaig acabar l'institut, però no vaig poder perquè en eixe moment era la carrera amb la segona nota més alta. Finalment vaig entrar en Història de l'Art, que també m'abella molt i on vaig trobar un ambient molt favorable amb gent amb moltes inquietuds. Però realment, el primer que vaig fer va ser presentar-me a un càsting com actor i aconseguí rodar un curtmetratge amb Gabriel Ochoa, persona amb la qual encara treballo, de fet som socis. Però jo volia estar a l'altre costat de la càmera. Estalviant diners aconseguíem llogar una càmera semiprofessional i gravàrem un primer curtmetratge, "Malditos amateurs", al garatge de la casa dels meus pares amb un ascensor que va construir món pare, perquè tot el curtmetratge es desenvolupava dins d'un ascensor. A partir d'eixe treball, tot anà molt ràpid perquè amb "Malditos amateurs" rebèrem un premi a Quart de Poblet i vaig començar a conèixer gent d'aquest món com Sigfrid Monleón, que era membre del jurat. El curtmetratge també es va passar a Cinema Jove i fins i tot Canal + el va comprar. A partir

d'aquí, ens gastàrem els diners del premi en gravar un segon curtmetratge amb el títol "Franco ha muerto", el qual també va rebre diversos guardons.

AAPV: Quina és la teua opinió sobre les produc-

cions audiovisuals valencianes actuals?

Pau Martínez: Eixa és la gran pregunta. Jo crec que ens trobem en un moment positiu perquè cada volta més gent pot viure d'aquesta feina, però com sempre s'han de millorar moltes coses com, per exemple, la relació amb la televisió, que evidentment és i ha de ser el gran motor. A la televisió li hem d'exigir moltes coses i si compleix, aleshores ens podrà exigir a nosaltres, però hem de demanar que la televisió faça sèries de producció valenciana. Fins ara s'havien fet sèries amb productores de fora i al principi pot ser una bona iniciativa, però no sempre els de fora aporten alguna cosa millor. La televisió ha tingut intents de fer-ho, però ha d'haver una continuïtat de tv-movies i sèries, perquè açò farà créixer la indústria, els directors i, evidentment, els actors. I també beneficiaria al teatre, perquè si la gent té rostres coneguts de televisió que fan teatre, també aniria a veure les seues actuacions. Però torne a repetir, el primer pas se li ha d'exigir a la televisió, ara mateix ells no poden exigir-nos a nosaltres perquè no ens donen les condicions necessàries perquè nosaltres puguem créixer des d'un punt de vista professional. En quant a les produccions valencianes de cinema, jo crec que hi ha molta qualitat. Gent com Pedro Rosado o Sigfrid Monleón, estan fent coses molt interessants. Crec que falta una pel·lícula de referència que done un punt de renom al cinema valencià, a l'estil de "Solas" de Benito Zambrano al cinema andalús.

AAPV: Però no penses que encara que es realitze una gran pel·lícula de referència, la falta de promoció és un dels principals problemes? La producció de l'audiovisual valencià és poc coneguda per al públic general.

Pau Martínez: Sí, la veritat és que és poc conegut. L'altre dia em preguntaven pel tema de les sub-

ventions, jo crec que són importants però no serveixen de res sense una protecció i promoció real. No serveix de res que l'IVAC pose diners per a fer pel·lícules si després la Generalitat Valenciana no treballa per a distribuir-les en bones condicions. Aquest és el segon pas que hem de fer; ajudar a entendre a les institucions que s'han de promocionar les pel·lícules.

AAPV: Quins tipus de treball t'agrada o t'agradaria fer? Quins continguts t'agradaria tractar?

Pau Martínez: Fins ara he fet dos llargmetratges i una tv movie i sempre amb guions d'encàrrec, no eren guions meus, en eixe sentit no hi ha una temàtica comuna, però sí que hi ha elements comuns respecte als personatges com és la por. Per exemple el protagonista de "Bala perdida", o el cas d'"Omar Martínez", eixe boxejador que vol tornar al seu país però quan apareix l'amor de la seua vida té por de fer una cosa o una altra perquè el que faça li canviarà la vida. He fet dos dramas i una comèdia, però em trobe més còmode en el drama, encara que l'última producció, "El caserón", és una comèdia i m'ho he passat molt bé i també m'agradaria continuar fent comèdia. De fet, la història que tinc en ment ara és una comèdia dramàtica, pense que des de la comèdia es pot reflexionar millor sobre determinats temes perquè arriba més fàcilment a la gent.

AAPV: En quina vessant de l'audiovisual et sents més còmode treballant?

Pau Martínez: El que més m'agrada es dirigir ficció, encara que també he realitzat documentals per a televisió, però la ficció de televisió és el que més m'agrada i on estic més còmode, sobretot, quan van tan bé com les dos últimes produccions. Quan acaba el rodatge tens una sensació de vuit molt forta tot i que han sigut rodatges molt breus, només quatre setmanes.

AAPV: Com creus que influeix la Ciutat de la Llum en els professionals valencians?

Pau Martínez: Fins ara no ho sé, jo encara ni he xafat eixe complex. Crec que hauria de ser una eina a favor dels professionals valencians, però per això ha de ser un bon negoci i encara no ho és perquè està demostrat que amb la línia que han portat fins ara no és un bon negoci. És molt difícil intentar convèncer algú perquè vinga a rodar ací, li pots donar moltes bones condicions, però en un altre país li ofereixen eixes mateixes condicions i més barates. Tenim la Llum, tenim el sol, tenim bon clima, però també ho tenen a Tunis o a Malta, és molt difícil portar ací produccions americanes i més ara com està el dòlar. Una vegada més hem d'estar a la guait perquè la Ciutat de la Llum està pagada amb diners públics, encara que la seua gestió siga privada, i per tant hauria de repercutir en els professionals valencians.

AAPV: En aquest sentit, què penses de la llei de

l'audiovisual, protegeix veritablement la producció i els professionals valencians?

Pau Martínez: No he pogut llegir-me-la a fons però supose que com sempre en teoria tindrà moltes coses favorables però si després no s'apliquen no es podrà fer res. L'altre dia em posaven l'exemple de Gran Bretanya, i em parlaven dels dos canals públics BBC i Channel 4. La BBC està obligada a donar un 25% de la seua producció a productores independents britàniques i Channel 4, encara que és de gestió privada, el 100% de la seua producció ha de ser encarregada a productores britàniques. Simplement amb que Canal 9 i Punt 2 tingueren una línia pareguda ja estariem protegint l'audiovisual. Hem de prendre mesures reals, perquè no val de res un tros de paper. S'ha d'exigir que la llei afavorisca els professionals del sector; per això es crea un canal públic, no només per a fer autobombo, sinó per a donar un servei de producció que cree feina a professionals i empresaris valencians. En aquest sentit, Canal 9 es troba en un punt preocupant, hem d'esperar per a veure que passa després de l'estiu perquè s'han deixat de produir programes per a Punt 2 i tampoc es pot omplir amb producció interna pròpia perquè saben que no poden, Punt 2 necessita de la producció independent perquè el que no pot fer es viu de refregits i programes de fa 10 anys, per a això no té sentit que tire endavant Punt 2, tindria sentit en el moment que acomplisca una funció: fer producció pròpia en valencià, que ja l'hauria de fer Canal 9. I en el cas d'aquest últim, no poden dir que no hi ha diners per a fer produccions d'ací i després veure programes com "Gent de Tàrraga" o el programa de la copla, que són molts més cars que els que podríem fer els professionals valencians. Espere que corregisquen la seua actitud perquè ara mateix n'hi ha una gran crisi al sector que no s'ha fet pública, moltes productores estan en una situació límit i molts professionals s'estan quedant a l'atur.

AAPV: No és contradictori que no es facen més produccions valencianes com ara "L'Alqueria blanca" o "Maniàtics" quan després s'ha comprovat que són programes que tenen audiència?

Pau Martínez: S'ha demostrat que tots els productes de ficció pròpia han funcionat molt bé i no dic només que funcionen bé a nivell d'audiència, sinó que creen marca de Canal 9 i li donen un prestigi a la televisió. Fins i tot, està demostrat que les sèries funcionen millor en valencià, aleshores donem eixe pas, fem també les tv movies en valencià, no doblades.

AAPV: A banda de comptar sempre amb pràcticament els mateixos actors protagonistes a les tv movies, no penses que es podria donar l'oportunitat a altres professionals?

Pau Martínez: Els directors i també les televisions som pocs atrevits. Les televisions volem determinar actors perquè són coneguts i pensen que així la producció funcionarà bé. Hem de ser més valents. Per exemple, a mi no m'agrada fer càstings, si puc no ho faig. Per a triar actor vaig al teatre, mire la televisió, visiona curtmetratges, en resum, intente veure tot el que puc. A no ser que busques una persona nova de 18 o 20 anys, crec que no té sentit fer una càsting a una actriu de 40 anys, que porta 20 treballant. Si has tingut la dignitat d'anar al teatre o veure produccions audiovisuals ja saps com treballa eixa persona, no has de fer-li patir un mal tràngol. Per exemple, no imagine fer-li un càsting a actrius com Amparo Fernández o Empar Canet. Però ja dic, falta un poc de valentia per a no apostar sempre pels mateixos actors.